

תת"ע 4685/03/15 - מדינת ישראל נגד שחר שמעון שדה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4685-03-15 מדינת ישראל נ' שחר שמעון שדה
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שחר שמעון שדה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 26.12.14, הודעת תשלום קנס בגין נהיגה בחוסר זהירות (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: **יום שישי בבוקר, כביש איילון, לא פקוק, לא פנוי, עמוס. אני נוסע ובולם בגלל אנשים אחרים, צריך לעבור בגלל אנשים אחרים שגורמים לי לבלום. אני כופר.**

ביום 21.4.15, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר סולימה שי, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוצג סרטון ווידאו שצילם.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 26.12.14, בסמוך לשעה 10:40, נהג הנאשם ברכב בכביש מספר 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובמהלך נהיגתו ממחלף השלום ועד מחלף רוקח, נצפה על ידי עד התביעה, שנסע לצדו על אופנוע משטרה סמוי, כאשר הוא סוטה מספר פעמים על מנת לעקוף כלי רכב וזאת, מבלי לאותת ותוך שהוא גורם לכלי הרכב הנעקפים לבלום ולסטות מנתיבם.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, ניסה להסביר לו את מהו העבירה ולרשום את תגובתו, אך הנאשם סירב לשמוע את דברי העד והגביר את עוצמת הרדיו ברכבו, על מנת שלא לשמוע אותו.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, סטה מנתיב נסיעתו מספר פעמים, גרם לכלי רכב אחרים לבלום ואולי אף לסטות מנתיבם, אבל עשה זאת רק לאחר שאותת וכן, כך נוהגים כלל הנהגים בכביש 20, כפי שניתן לראות, לטענת הנאשם,

בסרטון שהציג בבית המשפט. הנאשם אישר כי לא רצה לשמוע את דברי העד וטען כי אינו חייב לעשות כן.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד נסע כברת דרך ניכרת לצדו של הנאשם ותיאר את אופן נהיגתו, הסטייה, העקיפה, כלי הרכב שנאלצו לבלום ולסטות - תיאור שלא נסתר גם בגרסת הנאשם עצמו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן הנאשם נמנע מלחקור את העד בנוגע לעובדות המהותיות של המקרה, אף שבית המשפט הסביר לו את משמעות הדבר ובדיעבד, לאחר עדות הנאשם עצמו, התברר כי הנאשם לא חולק על גרסת העד, למעט בסוגיה של הפעלת איתות עובר לסטייה.

3. גרסת הנאשם היוותה ברובה, תמיכה לגרסת המאשימה. הנאשם אישר כי עקף כלי רכב שתוך שהוא סוטה מנתיב לנתיב, אישר כי גרם לכלי רכב לבלום וייתן כי אף לסטות לנתיב אחר בגין נהיגתו חסרת הזהירות וניסה להצדיק זאת בטענה שכך כולם נוהגים. ברי, כי אין זאת טענת הגנה שיש בה כדי לסייע לנאשם. אין בסרטון שהציג הנאשם בבית המשפט כל רלוונטיות לעניינו של הנאשם, שכן צולם במועד אחר.

4. בנוגע למחלוקת העובדתית היחידה, אם אותה הנאשם טרם שסטה ועקף, אני מעדיפה, ללא היסוס, את גרסת עד התביעה על פני זו של הנאשם. העד נסע לצדו של הנאשם כברת דרך ניכרת, כאמור לעיל, עד שהורה לנאשם לעצור את הרכב וכל אותה עת, לא היה הנאשם מודע לכך שהעד נוסע לצדו. במהלך אותה נסיעה, תיאר העד כי הבחין בכך שהנאשם אינו מאותה ועדותו עשתה עלי רושם אמין ומהימן, מה שלא אוכל לומר, למצער, על עדותו של הנאשם.

5. העובדה כי הנאשם בחר שלא לשמוע את דברי העד ולא למסור את תגובתו לעבירה המיוחסת לו, במעמד רישום הדו"ח, אלא במקום זאת, להגביר את עוצמת הרדיו ברכבו, פועלת אף היא לחובת הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי וזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ה, 02 יולי 2015, במעמד הצדדים